

альманах
Літературний

Вір думок

Літературний альманах

Вир думок



Хмельницький
Видавець Стасюк Л.С.
2024

УДК 821.161.2

B52

B52 **Вир думок. Літературний альманах.** – Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л.С., 2024. – 248 с.

ISBN 978-617-8409-17-3

Альманах «Вир думок» відкриває перед читачами безмежний простір для роздумів, надає слову силу відлуння у вічності, вчить бачити красу у звичному та знаходить глибокі уроки в кожному прожитому моменті. Від кожної сторінки цього альманаху віс теплом людського досвіду та прагненням до самопізнання, вони ніби шепочуть: зупинись, подумай, відчуй.

Альманах не лише підштовхує до рефлексії, але й надихає на створення власного «виру думок», заохочуючи читачів не боятися зануритися у власні роздуми і віднайти там скарби, які можуть збагатити не одне життя.

Альманах «Вир думок» – це колекція роздумів, що сплелися в єдине ціле, мов дороговкази мудрості та почуттів, огортаючи читача пеленою глибоких емоцій та знань. Він пропонує зануритись у світ, де кожен авторський голос вириває як потужний потік, що невпинно прагне до істини, краси і самовираження.

УДК 821.161.2

*Відповідальність за зміст творів несуть автори.
Редакція може не поділяти думок, виражених у публікаціях.*

© Альманах «Вир думок», 2024

© Автори, тексти, 2024

© Л.С.Стасюк, упорядкування, 2024

© ФО-П Л.С.Стасюк, макет,

ISBN 978-617-8409-17-3 дизайн, друк, 2024

Олена Мамчич
м. Чернігів

Озера почуттів на арфі оксамиту...
І блиск чужих зірок безвинності прощань...
У царині життя небесний шлях закрито
Уємішкою сердець із гнівом каяття.
Тебе покличе знов розумність невблаганна
І витівки пригод в нестримному вогні,
І акрис серце шем від вечора й до рання,
І голос диких крил штовхає в дні сумні.
Здається, що душа розбита на шматочки,
На сходах почуттів лишилося сміття,
Під лірою небес крок серця буде точним,
І кинь погляд день в прогалину буття...
Відчуження руки бентежить сьогодніня,
І покриває пил знайомий краєвид.
Мотив лихих бажань народжує натхнення,
Отруєє танок шалено терпкий глід.
Жага чуття під сум зневажливих хоралів
В обіймах крихти слів не звабить до нестям,
Прощаю безвість літ у героїчних чварах
І смак своїх доріг в брутальності життя...

Не витрачу я зайвої любові,
Що закувати спробує життя,
І вщухне у безкрилості промови
Блукання по немилості нестям.
Я не піддамся очманілим веснам,
Що знову й знов спокутують гріхи,
В журбі буття немирного воскресну
Нетлінністю бажань і слів глухих.
У зваженому світлому натхненні
Знов опинюся безліччю зірок,
Приреченою до чужого ймення
Пройти свій шлях важкий,
За кроком крок.
І спалахи чола благого неба
В передчутті любові до життя
Відчують знову вічності потребу –
І зрсить злива сонце майбуття...

Схвильоване слово невпевнено шепче весна,
Нестерпне кохання вже їй приховати несила,
І вітих вітрів зачарованих чує вона,
Віддавна у серці своєму їх пісню носила.
У час роковий у безмежжі грайливих надій
Дарує весна у загадках свої подарунки,
І мить незабутню рухливих невпинних подій –
І вже бездоганність відчули природні малюнки.
О весно, свою випадковість зненацька прийми,
Хай зими благають повернення білого снігу,
Любов'ю серця всіх підлеглих своїх огорни
І душі наповни щедротами ніжного сміху...
Ти знову покличеш усіх на свій завтрашній бал
І доля-спокусниця вчинить несказане диво,
І зважиться серце поринути в справжній астрал
Нестриманих днів і ночей у зірках полохливих...

У хроніці мого життя
Залишу місце для любові
І для сліпого каяття
В безмежності безсиллям слові,
І для надсади почуттів
У пагорбах блудливих весен,
Сором'язливістю дощів
Осіннього глухого плеса...
На вістрі сивого вогню,
Відхрещеного лихоліттям,
І на вітрилах диво-сну
Під колісанкою століття,
У лексичі нещадних днів
Напровесні сумних побачень,
Де серце біль зухвалий грів
У колі некоректних значень...
Пручатись стане гнів буття
Під уверпоорою природи,
І зріже волю плин життя
Пізнанням на потребу моді,
Заквасить душу безум літ,
Що залишив себе з тобою,
Тавром хвилини, що топчуть світ
Під амплітудою любові...

Смарагдове лишнєве божевілля,
Червоних ягід згубливий корал,
Небесних чар нечуване розкрилля,
Безмежжя світла – сонячний овал...
Собі даруєш неповторне літо
На пагорбах веселкових розваг
Над лірою нічного оксамиту
Під ніжністю в незважених словах...
У трансї днів під спекою повітря,
Химерою пригод, що не збулись,
Летиш лелекою за очманілим вітром,
Мов пір'ячко, як той був сон колись...
Вустами терпкими нечуване кохання
У царині життя твого тремтить,
Немов бажає вічного заслання
Твої волі у полон молитв...
І знов потрапиш в засідку причастя
До усього, що серце зберегло,
У щиросердність вірної напасті
Під неба вічно юного чоло,
До безуму зухвалого натхнення,
У невимовність слів і почуттів,
У геніальність літнього знамення
За спекою під флейтою дощів...